

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἔτησίαν δρ. 8.—

Ἐξάμηνος 4,50

Τριμήνος 2,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἐξωτερικοῦ

Ἔτησίαν φρ. 10.—

Ἐξάμηνος 5,50

Τριμήνος 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑσωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

— Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαγβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος

Ἐν Ἀθήναις, 15 Αὐγούστου 1915

Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 37

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Ἡ μεταμόρφωσις τοῦ Ραούλ.

Τὰ χαράγματα, οἱ ἱππεῖς ἐξέσταν εἰς τὸ χωρίον Νουέβα-Γκαλλία καίμενον παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ. Πρὶν χωρισθῇ τοὺς συντρόφους του, ὁ Ραούλ, ὁ ὁποῖος εἶχε κάμῃ καθ' ὅδον τὸ σκέδιόν του, παρεκάλεσε τὴν μητέρα νὰ τοῦ πωλήσῃ μίαν φορεσίαν τῆς κόρης τῆς.

«Ἔτσι ἐσυλλογίζετο, θὰ μporέσω νὰ παρακολουθήσω ἀκόμη τὸν Ἑλ' Ἀγκίλα χωρὶς φόβον νὰ με γνωρίσῃ. Καὶ ἂν, ὅπως εἶνε πιθανόν, θὰ πάρῃ τὸ πλοῖον τοῦ ποταμοῦ, θὰ μ'ᾶ κ' ἐγὼ μέσα. Πῶς θὰ τοῦ πάρω κατόπιν τὸ λαχεῖο, δὲν ξέρω. Ἐκεῖνο ποῦ ξέρω εἶνε, ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀξίω στιγμὴ.»

Ἡ χωριάτισσα ἐξεπλάγη ὀλίγον ἀπὸ τὴν παράδοξον αἰτησίαν τοῦ μικροῦ Γάλλου.

«Πολὺ ἀστείον ξευγάρη!...» Σελ. 294, στ. α')

«Ὁ παῖς, νὰ γὰ ἐπιβόηδα...» (Σελ. 294, στ. β')

λου. Τί τὰ ἤθελε τὰ ρούχα τῆς κόρης τῆς; Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐπέστη με μίαν καλὴν δέσμεν ἀπὸ πέζας. Εἰς τὴν ἀργεντινὴν ἐξοχὴν, τὸ χρῆμα θαμάζει τὰ πάντα, ἀκίμη καὶ τὴν περιέρχεται.

Μίαν ὥραν μετὰ τὴν ἀρξίν του εἰς τὸ Νουέβα-Γκαλλία, ὁ Ραούλ ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ τῶν συναξιδιωτῶν του ἐντελῶς ἀγνώριστος.

Δὲν ἦτο πλέον ἀγόρι—ἦτο κορίτσι. Καὶ τί κορίτσι ἴ...

Εἶχε φορέτῃ ἕνα φουτάνι ἀπὸ μπλε μουσέλιναν μὲ βολὰν καὶ ἕνα ἀπποκαπελλάκι, σκουφὸν μᾶλλον, στολισμένον μὲ κόκκινες κορδέλλας. Ἔτσι ὡμοιάζε μὲ τὰς «σίνας» ἐκεῖνας, τὰς ἡμετέρας κόρας τῶν Ἰνδῶν, ποὺ πηγαίνουν ὑπηρετρίαι εἰς τὰς πλουσίας οἰκογενείας τοῦ τόπου καὶ φοροῦν τὰ κυπριότερα χρώματα. Διὰ νὰ ὁμοιάξῃ μάλιστα περισσότερο, ἡ χωριατοπούλα ποὺ ἐπέλιτε τὸν Ραούλ, ἔβαψε καὶ τὸ πρόσωπόν του μὲ ζαζουράναν.

Ὅταν ὁ μικρὸς Γάλλος εἶδεν εἰς ἕνα καθρέπτην τὰ χάλια του, ἐπιστοχώρησεν ἐντρομος.

— Δὲν ξέρω τί εἶμαι ὡς ἀγόρι, ἐσυλλογίσθη, ὡρισμένως ὅμως ὡς κορίτσι εἶμαι τέρας.

Ἀλλ' ἦτο ἀγνώριστος ἐντελῶς καὶ

αὐτὸ ἦτο τὸ οὐσιώδες. Ἀκινδύνως ἤμποροῦτε νὰ ἐξαικολοθῆτῃ τὸ ἔργον του, δηλαδὴ—πρὸς τὸ παρὸν,—τὴν ἐπιβλεψὴν τοῦ κλέπτου του. Ὁ φόβος του ἦτο τώρα μήπως, ὅταν νὰ ἐνδύθῃ αὐτός, ὁ Ἑλ' Ἀγκίλα εἶχε φύγῃ ἀπὸ τὸ χωρίον. Ἀλλ' ὄχι! Μόλις ἔκαμιν ἑκατὸν βήματα εἰς τὸν ὁρίον, τὸν εἶδε πάλιν μετὰ εἰς ἕνα παντοπωλεῖον.

Ἦτο ἀκκουμπιτμένος εἰς τὸ παγκόρι, ἔπινε ρακὴν καὶ συνωμίλει μὲ τὸν παντοπώλην.

Εἰς τὰ χωρία τῆς Ἀργεντινῆς, τὰ παντοπωλεῖα εἶνε ὀλίγον ἀπ' ὅλα: τράπεζαι, καρεναῖα, ἐπιτετόρια, γραφεῖα πλεροσφοριῶν, πρακτορεῖα, λέσχαι.

Διὰ νὰ ἐξελέγξῃ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς μεταμορφώσεώς του, ὁ Ραούλ ἀπετάσσει νὰ εἰσέλθῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὸ μαγαζὶ. Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴν πρὸδοθῇ διὰ τῆς γλώσσης, περιορίσθη νὰ θεῖται μὲ τὸ δάκτυλόν κατὰ μεταξὺ τὰ σαλάκια καὶ ἐπειτα ἤρχισε νὰ διαλέγῃ σιωπηλῶς.

Ὁ Ἰνδὸς ἦτο δύο βήματα παρέκει.

Μόλις κατεδέχθη νὰ κυττάξῃ τὸ ἄσχημον καὶ κακοντυμένον κορίτσι κ' ἐξηκολούθησεν τὴν συνομιλίαν του μὲ τὸν κατὰστημάρχην. Ὁ Ραούλ, εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν δοκιμὴν, ἐπρόσεξε νὰ κούσῃ κ' ἐνόησεν ὅτι ὁ κλέπτης τὸν ἐ-

έρωτοῦς με ποῖον τρόπον ἤμποροῦσε νὰ περάσῃ τὸν Παράναν, διὰ νὰ πάρῃ τὸ ἀτμόπλοιο καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Κορριέντες. Ἐβάνη πολὺ στενοχωρημένος, ὅταν ὁ καταστηματοῦχος τῷ εἶπεν, ὅτι δὲν εἶχεν ἀτμόπλοιο παρὰ μετὰ τρεῖς

«Ο Ραούλ προσέφερε χρήματα...» (Σελ. 287, στ. α')

ἡμέρας. Ἡ ἀτμοπλοϊκὴ ἐταιρεία Μιχάνοβιτς, ἡ ὁποία ἐκτελεῖ τὴν συγκοινωνίαν μεταξὺ Βουένος-Ἀϊρες καὶ Ἀναλή-φεις (Ἀσανσιόν) μόνον μίαν φορὰν τὴν ἐβδομάδα ἐστὲν πλοῖα εἰς τὴν Καγίσταν, μικρὸν λιμένα εὐρισκόμενον ἐπὶ τῆς ἄλλης ὅχθης τοῦ Παράνα καὶ ἀπέχοντα πέντε λεῦγας τοῦλάχιστον ἀπὸ τὸ χωρίον.

— Τί ἀτυχία! ἔλεγεν ὁ Ἰνδός. Κ' ἐγὼ ποῦ βιάζομαι τόσο νὰ πάω στὴ Σάντα-Λουσία τοῦ Κορριέντες, γιὰ νὰ πουλήσω ἕνα φόρτωμα δέρματα!...

Ἐν ἀστεῖον ζευγάρι.

Ἐνῶ ἔλεγον αὐτά, εἰς τὸ παντοπωλεῖον εἰσῆλθον δύο νέα πρόσωπα.

Ἦτο μία γυναῖκα καὶ ἕνας ἄνδρας, τὸν ὁποῖον ὁ καταστηματοῦχος προσηγόρευσε καπετάνιο.

Πολὺ ἀστεῖον ζευγάρι. Ἡ γυναῖκα τοῦ καπετάνιου ἦτο κοντὴ σαν κοριτσάκι δέκα ἐτῶν, ἀλλὰ χονδρὴ, ὀλοστρογγυλὴ, ἐνῶ ὁ ἄνδρας τῆς ἦτο ψηλὸς καὶ ἰσχνὸς σὰν ταβανόσκουπα. Μετὰ τὴν αὐτὴν τὴν ἀνομιότητα, ἐφαίνοντο πολὺ ἀγαπημένοι. Κάθε τὸσον ὁ καπετάνιος ἔλεγεν εἰς τὴν γυναῖκα:

— Μὴν ἐκουράστηκες, καρίνα μία;... Μὴν πεινᾷς;... Θέλεις νὰ φᾶς κάτι τί; Δὲν κάνει νὰ μοῦ λιγνέψης, γιὰ λὶγνέψῃς μου!

Ἡ καπετάνισσα ὠνομάζετο Ζοζέφα (Ἰωσηφίνα). Μετὰ τὸ ἕνα χέρι ἐκρατοῦσε τὴν βεντάλια τῆς καὶ ἀερίζετο διαρκῶς, καὶ μετὰ τὸ ἄλλο ἐστηρίζετο, ἢ μάλλον

ἐκρέματο, ἀπὸ τὸν βραχίονα τοῦ ἀνδρός τῆς. Ἐκείστις εἰς ἕνα τραπέζι, διὰ νὰ φάγουν κάτι τί, καὶ τότε ὁ καπετάνιος ἐστράφη πρὸς τὸν Ἰνδόν, τὸν ἐχαιρέτισεν ἀξιοπρεπῶς καὶ τῷ εἶπε μετὰ τὴν μετὰ γαλιετέραν εὐγένειαν:

— Σενιόρ καμπαλλέρο, σὰς ἤκουσα πρὸς ὀλίγον ποῦ ἐλέγατε, ὅτι βιάζεσθε νὰ πάτε στὸ Κορριέντες. Σὰς πληροφοροῦ λοιπόν, ὅτι τὸ πλοῖόν μου «Ζοζέφα» ἀναχωρεῖ ἀπὸψε διὰ τὴν Σάντα-Λουσία, ὅπου φθάνει μετὰ πέντε ἡμέρας, ἂν ἔχη τύχη καὶ τοὺς ἀνέμους εὐνοϊκοῦς.

— Ὡραῖα! ὑπέλαθεν ὁ Ἐλ Ἀγκίλα χαρούμενος. Αὐτὸ θέλω καὶ ἐγὼ.

— Σενιόρ καμπαλλέρο, θὰ τὸ ἐθεωροῦσα μεγάλην μου τιμὴν νὰ σὰς πάρω ὡς ἐπιβάτην.

— Ἐχετε πολλοὺς;

— Μόνον ἕνα. Ἐχω ὅμως ὀγδοντάξῃ μπάλλας δέρματα καὶ πεντάκιστους σαράντα δύο σάκκους κριθῶν.

— Καλὰ, σενιόρ καπετάνιε, ἔρχομαι εὐχαρίστως.

Ἡ χονδρὴ καπετάνισσα ἐνόμισε τότε χρέος τῆς νὰ ἐπέμβῃ.

— Σενιόρ, εἶπεν ἀερίζομένη μετὰ τὸ πλοῖό μας δὲν ἔχει βέβαια τὸ λούσο τῶν βαποριῶν τοῦ Μιχάνοβιτς, ἔχει ὅμως κυρίες καθὼς πρέπει, σὰν καὶ μένα. Γιατί ἐγὼ πρὶν με βλέπετε, κύριέ μου, ἔκαμα πολὺν καιρὸ στὴν πόλιν καὶ ξέρω ἀπὸ καλοὺς τρόπους.

Ὁ καπετάνιος διέκοψε τὴν φλυαρίαν τῆς γυναίκας του, προσέφρων εἰς αὐτὴν ἕνα λουκάνικο καὶ λέγων:

— Φάε, φάε, καρίνα μία, νὰ μὴ μοῦ λιγνέψης.

Ὁ Ἰνδὸς ἔφυγεν ἀμέσως, ἀφοῦ ἀνῆγγελεν, ὅτι ἐπὶ γαίνε νὰ ἐτοιμασθῇ καὶ ὅτι τὸ βράδυ θὰ εὐρίσκητο εἰς τὴν «Ζοζέφαν».

Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ Ραούλ δὲν εἶχε τίποτε ἄλλο νὰ κάμῃ, παρὰ νὰ παρακολουθῇ τὸν κλέπτην του. Μέσα εἰς τὸ πλοῖον, δὲν θὰ τὸν ἔχανεν ἀπὸ τὰ μάτια του, ἴσως δὲ θὰ εὐρίσκε καὶ καμμίαν εὐκαιρίαν νὰ τοῦ πάρῃ τὸ λαχεῖον.

Μετὰ τὰ ὀλίγα ἰσπανικά ποῦ ἤξευρε, διετύπωσε τὴν πρότασίν του. Ἀλλ' ὁ καπετάνιος, βλέπων τὴν κακοντυμένην ἐκείνην σίνα ν, τὴν ἀσχημὴν, τὴν ἡλιθίαν, ποῦ δὲν ἤξευρεν οὔτε νὰ ὀμιλῇ, ἠρώτησεν ἀποτόμως:

— Ἐχεις χρήματα;

Ὁ Ραούλ ἔδωκε πιάστρα ἀπὸ τὸ κορσάκι του.

Ἡ χονδρὸ-Ζοζέφα ἔσπευσε νὰ τὰ πάρῃ λέγουσα:

— Πολὺ καλὰ, μικρὴ μου, σὲ παίρνωμε γιὰ ἐπιβάτιδα. Ἐνα κορίτσι ὅμως

σὰν καὶ σένα, δὲν μπορεῖ νὰ ταξιδεύῃ χωρὶς νὰ κἀνῃ τίποτα. Γι' αὐτὸ θὰ με βοηθῇς στὴν κουζίνα καὶ θὰ με κτενίζης. Ἐγὼ, βλέπεις, εἰμαι κυρία. Ἐκαμα στὴν πόλιν καὶ ξέρω τοὺς καλοὺς τρόπους.

Ὁ Ραούλ συνεκράτησε μετὰ κόπον τὰ γέλια του καὶ ἔσπευσε νὰ δεχθῇ τὸ ἀξίωμα τῆς παραμαγειρίσας καὶ τῆς καμαριέρας. Αὐτὸ ἄλλως τε ἐδοθητοῦσε τὰ σχέδιά του...

— Πῶς σὲ λένε; τὸν ἠρώτησεν ἡ νέα κυρία.

Ὁ Ραούλ ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ἄφωνος. Ὅταν μεταμορφώμετος εἰς γυναῖκα, ἐλητμήθη νὰ ἐφοδιασθῇ καὶ μ' ἕνα γυναικεῖο ὄνομα.

Ἡ καπετάνισσα τὸν ἐξήγαγεν ἀπὸ τὴν ἀμνηχανίαν.

— Στοιχηματίζω, ὅτι θὰ σὲ λένε Κλάρα, τῷ εἶπεν. Ἐτσι ὀνομάζονται ἡ περισσότερες καμαριέρες στὴν πόλιν.

— Μάλιστα! ἀπεκρίθη ἀμέσως ὁ Ραούλ. Τὸ βρήκατε, κυρία!

— Λοιπόν, σὲ παίρνω μαζί μου ἀπὸ τώρα.

Καὶ λέγουσα τοῦτο, ἡ καπετάνισσα περιέβαλε τὸν λαίμυρ τοῦ Ραούλ μετὰ μίαν πλεξοῦσαν λουκάνικα.

— Τὸ πλήρωμα ἔτοιμο! ἀνέκραξε τότε ὁ καπετάνιος φαιδρῶς. Ἐμπρός, δρόμο!

Καὶ τὸ «πλήρωμα», ἀποτελούμενον ἀπὸ τὸν Ραούλ καὶ τὰ λουκάνικα, ἐξεκίνησεν ὀπισθεν τοῦ καπετάνιου, ὁ ὁποῖος ἔσκυπτε, διὰ νὰ δίδῃ τὸν βραχίονά του εἰς τὸ τρωφρόν του ἡμίσι.

«Συνωμιλεῖ μετὰ τὸν παντοπώλην...» (Σελ. 293, στ. γ')

Διηρθύθησαν καὶ οἱ τρεῖς πρὸς τὸν ποταμὸν ὅπου τοὺς ἐπερίμεναν ἡ «Ζοζέφα».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.

ΤΡΙΚΥΜΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΡΑΝΑΝ

Καπετάνιος τοῦ γλυκοῦ νεροῦ.

Τὸ πλοῖον τοῦ καπετάνιου ἦτο μικρὸν

καὶ σαθρὸν ἱστιοφόρον, τὸ ὁποῖον εὐλόγως θὰ ἐκίνηε τὴν δυσπιστίαν τῶν ἐπιβατῶν του.

Ὁ Ραούλ ὅμως καὶ ὁ Ἐλ Ἀγκίλα δὲν ἐδυσκολεύθησαν διόλου νὰ ἐπιβιβάσθουν. Ἐπὶ τέλους εἰς τὸν ποταμὸν ἤμποροῦσε νὰ ταξιδεύσῃ καλοῦς, ἤρεται, ὅπως τὸ ἐδήλωσεν εὐσυνειδήτως ὁ κυβερνήτης, νὰ εἶχαν εὐνοϊκοῦς, εὐνοϊκωτάτους μάλιστα, τοὺς ἀνέμους.

Τὴν πρώτην ἡμέραν, ὅλα ἐπῆγαν καλὰ. Δὲν ἔκαμναν πολὺν δρόμον, διότι ἀνέπλεον τὸ ρεύμα. Εὐτυχῶς, ἐλαφρὸς νότιος ἄνεμος διηκόλυνε τὸ ἔργον τοῦ καπετάνιου. Καὶ λέγομεν εὐτυχῶς, διότι ὁ καλὸς ἄνθρωπος, φροντίζων πάντοτε νὰ μὴ τοῦ λιγνέψῃ ἢ γυναικά του, διήρχετο τὸν καιρὸν του εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ἡ ὁποία δὲν ἦτο παρὰ ἕνα μικρὸ κίοςκι ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Εἰς τὸ κίοςκι αὐτὸ, μέσα εἰς φοβερὰν ζέστην, τὴν ὁποίαν ἐδιπλάττειν ὁ τοίχος τῆς στέγης, πυρακτούμενος ἀπὸ τὸν ἥλιον, ὁ καπετάνιος καὶ ἡ καπετάνισσα ἔτρωγαν καὶ ἔπιναν ὅλην τὴν ἡμέραν.

Τὸ πλοῖον ἐπροχωροῦσεν ὅπως - ὅπως κατὰ μήκος τοῦ ποταμοῦ, ὁ ὁποῖος εἶνε ἀρκετὰ πλατὺς. Μόνον δύο ἢ τρεῖς φορές ἐκινδύνευσεν νὰ συγκρουσθῇ μετὰ ἀτμόπλοια, ἀλλ' εὐτυχῶς ἐξώρμησε μετὰ τὸν φόβον. Οἱ πιλότοι τῶν ἀτμοπλοίων ἐδείχθησαν πολὺ ἐπιδέξιοι...

Ὁ Ἰνδὸς ὅμως, τρομάξας μίαν φορὰν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν τραπεζαρίαν καὶ ἐξεδήλωσε τὴν δυσἀρέθειάν του μετὰ φράσεις πολὺ ζωντῆς. Ἡ Ζοζέφα ἐπεπράχθη φοβερὰ καὶ ἐξέσπενδονισεν ὅλα τὰ πιάτα στὸ κεφάλι τοῦ αὐθάδους ἐπιβάτου, ὁ ὁποῖος, καθὼς ἔλεγε, δὲν ἦτο ἄνθρωπος τοῦ κίσμου. Μετὰ τοῦτο, ἀπὸ τὸν θυμὸν τῆς καὶ τὴν ταραχὴν τῆς, ἐλιποθύμησε.

Ὁ σύζυγός τῆς ὅμως τὴν ἔκαμε νὰ συνέλθῃ ἀμέσως, χώνων εἰς τὸ στόμα τῆς ἕνα πελώριον κομμάτι τυρὶ καὶ φωνάζων:

— Μὴ, ψυχὴ μου! μὴ δίνης πεντάρα γι' αὐτὸν τὸν ἀγριάνθρωπο. καὶ ἔχε τὸ νοῦ σου μὴ μοῦ λιγνέψης!

Ὁ Ραούλ, ἢ μάλλον ἡ Κλάρα, ἐβοήθησεν ἐπίσης μετὰ μὲγαν ζῆλον νὰ συνέλθῃ ἡ κυρία, διότι ἂν δὲν ἀνελάμβανε γρήγορα τὰς δυνάμεις τῆς, ὅλη ἡ εὐθύνη τῆς κουζίνας θὰ ἐπιπτεν ἐπάνω του. Ὁπωσδήποτε, ἐπειδὴ ἀπὸ τὴν ταραχὴν τῆς ἡ καπετάνισσα δὲν ἤμπορεσε νὰ μαγειρεύσῃ ἐκείνην τὴν ἡμέραν, τὸ ποῦτ' ἐροῦ ποῦ ἔτρωγαν οἱ ἐπιβάται καὶ τὸ πλήρωμα, — ἔργον ἀποκλειστικῶς τῆς Κλάρας, — δὲν ἦτο διόλου ἐρεκτικόν...

Ὅλοι παρεπονέθησαν διὰ τὴν «ἀγρίαν» ἐκείνην, καὶ πρώτη ἡ Ζοζέφα, ἡ ὁποία ἔσπευσε νὰ παλάξῃ βρισιτικῶς τὴν ἀδεξιάν «σίνα» ἀπὸ τὰ καθήκοντα τῆς μαγειρίσας. Τοῦ λοιποῦ ὁ Ραούλ περιωρίζετο νὰ πλένῃ τὰ πιάτα καὶ νὰ κτενίζῃ τὰ ὠραῖα μαλλιά τῆς κυρίας του.

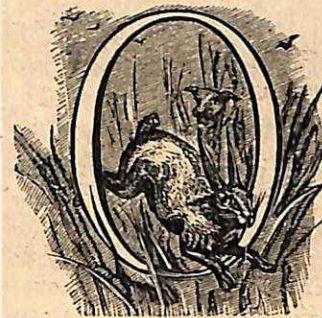
Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ Ἰνδὸς ἦτο τὸ κυριώτερον τοῦ μέλημα. Τὸν παρακολούθει πάντοτε, διαρκῶς, καραδοκῶν τὴν εὐκαιρίαν νὰ τοῦ πάρῃ τὸ λαχεῖον.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΕΞΟΧΑΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΣΟΙ ἔφυγε νὰ εἶνε εἰς τὸ Φάληρον, τὸ ἀπόγευμα τῆς περασμένης Κυριακῆς, εἰδὼν ἕνα θεαματικὸν καὶ συγκινητικόν. Ἐκείνην ὀγδόντα

παιδάρια, ἀγόρια καὶ κορίτσια, ἀπεβιβάσθησαν εἰς τὴν Ἐξέδραν. Καθένα ἐκρατοῦσεν ἀπὸ ἕνα σακκουλάκι ἐκδρομῆς καὶ ἀπὸ ἕνα κλαδάκι πεύκου. Ἐἶχεν ἀκόμη καὶ μίαν φροντίσαν ἀπὸ πεῦκον, ὡς σῆμα, εἰς τὸ καπελάκι του. Καὶ ὅλα ἐφαίνοντο εὐχαριστημένα, χαρούμενα, ζωηρά, γερά, καλοθερμεμένα, ἀνμαῖα καὶ ἡλιοκαῖα. Οἱ γονεῖς καὶ οἱ συγγενεῖς των τὰ ἐπερίμεναν ἐκεῖ νὰ τὰ ὑποδεχθῶν. Καὶ τὰ παιδάρια ἐπιπταν εἰς τὰς ἀνοικτάς στοργικὰς ἀγκάλας, μετὰ μίαν ὀρμὴν ποῦ ἐμαρτυροῦσεν ὅτι πολὺν καιρὸν εἶχαν νὰ αἰσθανθῶν ἐκεῖνο τὸ σφίξιμο.

Ἀπὸ ποῦ λοιπόν ἐπέστρεψαν τὰ εὐτυχισμένα ἐκεῖνα παιδάρια μετὰ τὰ σακκουλάκια καὶ τὰ πευκόκλαδα; Ποῦ ἔλειπαν τόσον καιρὸν; Εἰς τὰς «Παιδικὰς Ἐξοχὰς» τῆς Βουλιαγμένης. Ἐμειναν ἐκεῖ κανένα μῆνα, ἀνέπνευσαν τὸν καθαρόν των ἀέρα, ἔκαμαν τὰ λουτρά των, ἔπαιξαν τὰ παιγνίδια των εἰς τὸ δάσος ἢ εἰς τὴν ἀμμουδιάν, καὶ ἔφυγαν διὰ νὰ κάμουν τόπον εἰς ἄλλα παιδάρια.

Ἐτσι γίνεται. Ἀλλὰ φεύγουν καὶ ἄλλα παγαίνου. Αἱ σιλάνθρωποι κυρίαί ποῦ ἀνέλαβον τὸ εὐεργετικὸν ἔργον, δὲν ἔχουν βέβαια τόσον τόπον καὶ τόσα μέσα, διὰ νὰ ἐπιδοκίμωσιν, ὅλον τὸ καλοκαίρι, ὅλα τὰ παιδάρια μαζί. Καὶ τὰ φιλοξενούν λίγα-λίγα. Τώρα, αὐτὰ ποῦ ἐπιστρέφουν, τὰ χαρούμενα, ἔχουν καὶ μίαν λύπην.

— Τί χρήμα, λέγουν, νὰ πελειώσῃς ἐτοίμη γρήγορα ἡ ὠραία αὐτὴ ζωὴ! Ἀχ, καὶ νὰ μέναμε ἀκόμη! Περονούσαμε τόσο καλὰ! Ἀλλὰ τὰ παρηγορεῖ ἡ σκέψις:

— Τώρα θὰ πάνε καὶ ἄλλα παιδάρια καὶ θὰ γίνου εὐτυχισμένα σὰν καὶ μᾶς....

Εἰς δύο κυρίας τῶν Ἀθηνῶν ἐφεύλονται αἱ Παιδικαὶ Ἐξοχαί τῆς Βουλιαγ-

μένης: Εἰς τὴν κυρίαν Σοσίαν Σχλημάν, ἡ ὁποία εἶχε τὴν πρωτοδουλίαν, καὶ εἰς τὴν κυρίαν Ἀνναν Παπαδοπούλου. Σὰς ὠμίλητα καὶ ἄλλοτε διὰ τὴν δραστηρίαν, τὴν ἀκούραστον αὐτὴν σιλάνθρωπον. Εἶνε ἡ πρώτη Ἑλληνίς ποῦ ἐτιμήθη καὶ μετὰ τὸν Σταυρὸν τοῦ Σωτήρος, διὰ τὰς ὑπηρεσίας ποῦ προσέτερεν εἰς τοὺς πολέμους ὡς νοσοκόμος. Τώρα μένει μετὰ τὰ πτωχὰ παιδιὰ εἰς τὴν Βουλιαγμένην. Μετὰ πόσῃ ἀγάπῃ τὰ περιποιεῖται! Καὶ τὰ παιδιὰ τὴν λατρεύουν. «Ἡ μητέρα μας» τὴν λέγουν. Καὶ ἀλήθεια! κάθε μητέρα εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ἡσυχὴ ὅτι, κοντὰ στὸ παιδάκι τῆς, τὴν ἀναπληρῶναι μετὰ τὸ παραπάνω ἢ Ἀννα Παπαδοπούλου.

Αὐτὴ διεσθύνει ἀκόμη καὶ τὰ παιγνίδια των. Ἐνα παιδάκι, ἀπὸ αὐτὰ ποῦ ἀπεβιβάσθησαν εἰς τὸ Φάληρον, εἶπεν εἰς ἕνα δημοσιογράφον ποῦ τὸ ἠρώτησε διὰ τὴν ζωὴν τῆς Βουλιαγμένης:

— Χθὲς μᾶς ἔκαμε καὶ ἕνα εὐμορφο διαγωνισμὸν. Σὲ δύο βάρκες, ποῦ ἀπείχαν ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἦσαν στηριγμένη μίαν σανίδα στενὴ καὶ ἀλειμμένη μετὰ σαποῦνι, ὥστε νὰ γλιστρᾷ πολὺ. Ὅποιος λοιπὸν ἀπὸ μᾶς θὰ κατάρθων νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν μιὰν βάρκα στὴν ἄλλην, πατώντας ἐπ' αὐτὴ τὴν σανίδα, χωρὶς νὰ πέσῃ, θὰ ἔπαιρνε τὸ βραβεῖο. Ἐννοεῖται, ὅτι οἱ περισσότεροι, πρὶν εἰσελθεῖν ἐντὸς τῆς μέσης, ἔκαμαν μπλῦμ, στὴ θάλασσα. Ἀλλὰ ἦσαν ῥιζα. Ἐπὶ τέλους τὸ κατάρθων ἕνας καὶ ἐπῆρε τὸ βραβεῖο! ὁ μικρὸς Κωνσταντῆς Μοχράκος. Ἐκάμασαν ἀκόμη καὶ ἀγῶνας κολυμβητικούς. Ἀγόρια καὶ κορίτσια κολυμπούσαμε μαζί καὶ συναγωνιζόμεστε πῶς θὰ περνούσε τὸν ἄλλον καὶ θὰ ἐφθανε πρῶτος. Τὸ βραβεῖο τὸ πῆρεν ἕνας μικρὸς ποῦ λέγεται Ἐγγλέζος.

Καὶ τώρα θὰ ἐρωτήσετε: Ποῖος κάμνει τὰ ἔξοχα τῶν Παιδικῶν Ἐξοχῶν; Μὰ φυσικὰ οἱ πλουτοὶ σιλάνθρωποι, μικροὶ καὶ μεγάλοι. Ἐξάρχον, μίαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἡμέρας, θὰ δοθῇ εἰς τὸ Ἀκατεῖον εὐεργετικὴ παράστασις ὑπὲρ τῶν παιδῶν τῆς Βουλιαγμένης. Καὶ θὰ τὴν δώσουν πάλιν παιδιὰ, — ἀλλὰ πλουσιόπαιδα. Εἶνε ἀγοράκια καὶ κοριτσάκια τῶν οἰκογενειῶν Λάμπρου, Ζηρίνη, Τσουκαλά, Στρατόν, Χατζανέστη, Κοκλή, Καλέρη. Θὰ παίζου δὲ τὴν γνωστὴν σὰς κομωδιῶν «Οἱ δύο Ἰακώβοι», θὰ ποῦν διήγητα, θαπαγγεῖλουν μονολόγους κτλ. Ἐτσι τὰ παιδιὰ βοηθοῦν τὰ παιδιὰ. Καὶ ἡ Βουλιαγμένη ἐξακολουθεῖ νὰ δέχεται τὸν πτωχὸν τῆς μικροκοσμίας, ἀδύνατον καὶ ἐξητλημένον, νὰ τὸν δυναμώνῃ μετὰ τὸν καθαρὸν ἀέρα, μετὰ τὰ παιγνίδια τοῦ ὑπαίθρου, μετὰ τὰ λουτρά, καὶ νὰ τὸν ἀποδίδῃ ὑγιὰ καὶ ἀκμαῖον. Τί εὐεργέτημα καὶ αὐταὶ αἱ Παιδικαὶ Ἐξοχαί!..

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'. (Συνέχεια)

Χωρίς να χάση στιγμή, ο Σίμων διέτρεξε το υπόγειον, έσπρωξε τον Μωρίς. Ζιλλάρ, παρεμπόδιζε τον ενοχισμένον δούλον των κλεπτών και ακολουθούμενος από τον «Ρ», έπιάθη έμπρός εις μίαν κυανήν πέτραν, που είχαν ένα μετάλλινον κρήνον.

Με μεγάλην ευκολίαν έπείκωτε την πελωρίαν εκείνην πέτραν και ή είσοδος του υπογείου διαδρόμου άπεκαλύφθη.

— 'Απ' έδω! έβόναζε με βραχνήν φωνήν. Περάστε μπροστά γιατί θά κλείσω.

Κ' ένω έξω ο τοίχος άντηχούσεν από βαρέα κυττήματα, ένω οι αστυνομικοί ήγωνίζοντο με δικέλλας και με σφύρες, νύνακαλύψουν την είσοδον του ασύλου, οι σύμβροτοι του Σκυλοκεφάλου κατέβαιναν ένκα-ένκας εις τό δεύτερον έκείνο υπόγειον.

Ο «Ρ» έπέρασεν από τους πρώτους και έπειτα ήλθεν ή σειρά του γέρω Ράλφ.

— Κάμπετε γρήγορα! ούρλιαζεν ο Σίμων. Ποῦ είσαι, Ράλφ;

— Έδω! άπεκρίθη ο μεταμορφωτής, σπρώχνων έμπρός του τον Μωρίς Ζιλλάρ, ο οποίος δεν ήθελε να φύγη.

— Έγώ δεν φοβόμαι την Αστυνομία, έλεγεν ο νέος. Προτιμῶ να μείνω έδω.

— Δυστυχισμένε! του έσφύριζεν ο Ράλφ· δεν έννοεisz λοιπόν ότι θά μπουδ μέσα;

— Μοῦ εἶνε αδιάφορο.

— Μά θάνατινάξουν τό σπίτι. Σε πέντε λεπτά, οι τοίχοι αυτοί θά εἶνε έρείπια.

Ο Μωρίς Ζιλλάρ έρρίγητε. Τό επιχείρημα αυτό τον έπεισε.

— Περνώ, είπε.

— Έμπιστεύσου σέ μένα! άπεκρίθη ο προδότης ο Ράλφ, παρασύρων γρήγορα τον νέον προς τον διάδρομον.

— Μετρώ τρία και κλείνω! έμούγγρισεν ο Σκυλοκεφάλος, λυσσών διά την χρονοτριβήν. Ένα!... δύο!...

Αλλ' ο Ράλφ και ο Μωρίς έφθασαν έγκαίρως. Είχαν περάσει πλέον όλοι, και τελευταίος ο νεοκλύρης. Μετά μίαν στιγμήν, υπόκωφος κρότος άνήγγειλεν εις τους έρποντας εκεί κάτω, εις την ύ-

πόγειον στείαν, ότι ή κυανή πέτρα έκυλίσθη πάλιν εις την θέσιν της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

ΠΟΙΟΣ;

Γλυκοχαράζει. Ο Τάμεσις έχει προσλάβη χρώμα γαλβόσ. Το Λονδίον κοιμάται άκόμη, εις τή έργοστάσια όμως θά έχουν έξυπνήσει, διότι έδω κ' έκει φωτισμένα παράθυρα στίζουν τό σκοτάδι και από τās καπνοδόχους άνέρχεται μαῦρος καπνός, πλέον μαῦρος και από τον ούρανόν.

Έξαρνα, από έν συνεργείον έγκαταλειμμένον, ακούονται γαυγίσματα. Οι έργάται που πηγαίνουν στην έργασίαν των, παραστρατίζουν όλίγον από τον δρόμον και κυττάζουν.

Αλλά και οι πλέον άρτοδοι τρομάζουν πρός του θεάματος.

Από μίαν τρύπαν, ρωγμήν μάλλον του δάφους, προβάλλει ένα άπαισιον κεράλι, έπειτα δύο όμοι, έπειτα ένα όλόκληρο σώμα. Το σάντασμα αυτό ακολουθείται από δύο, τρία, πέντε, δέκα όμοια. Μαῦρα, άφωνα, γλιστρούν με κινήματα άρχα και προσεκτικά.

Οι έργάται τρέπονται εις φυγήν. Ο Σκυλοκεφάλος και οι σύντροφοί του διασπίζον τό συνεργείον και ως να ύπήκουον εις κάποιαν διαταγήν, πηγαίνουν όλοι γραμμῇ προς τον Τάμεσιν.

Εις τον υπόγειον διάδρομον, έρποντες όλονέν, ο Σίμων και ο Ράλφ είχαν εξακολουθήσει την συνομιλίαν, την οποίαν διέκοψεν ή άριξίς τού «Ρ». Τώρα ο Σκυλοκεφάλος γνωρίζει καλά τί τεράστιον κέρδος έμπορεῖ να βγάλη από τās έπιστολάς του Μαρκητίου.

Η πρώτη των φροντίς ύπήρξε φυσικά να βάλουν ετό χέρι τον πολυτίμον εάκελλον. Με την βοήθειαν των συντρόφων του, εύκολα ο Σκυλοκεφάλος κατενίκητε την αντίστασιν του Μωρίς και, διά περισσόν τέραν ασφάλειαν, τον έδεσε και τον έφιμωσε.

Έπειδή όμως ή επίθεσις είχε γίνη εις τό σκοτεινά, ο Σκυλοκεφάλος και ο Ράλφ, από φόβον μή κάμουν κανένα λάθος, εύρέθησαν εις την ανάγκην να δέσουν και τον «Ρ».

Κατ' αυτόν τον τρόπον ήσαν βέβαιοι ότι είχαν εις την έξουσίαν των εκείνον

από τους δύο νέους, ο οποίος είχε εξαπατήση τον Σίμωνα, παρουσιασθείς εις τό υπόγειον ως «Ρ», και τον όποιον έλογαρίαζαν να εκδικηθούν σκληρά δι' αυτό το παιγνίδι. Κ' έννοεізται, ότι ο άπατεών αυτός ήτο ο Μωρίς.

— Έγώ θά τοῦ δείξω πῶς γελούν άνθρωποι σαν και μένα, άπειλούσεν ο Σκυλοκεφάλος, και πῶς μαθαίνουν τή συνήματα για να μπαίνουν σέ σπίτια τάν το δικό μου! Έννοια του και θά τον κάμω να μη τό επιχειρήσει άλλη φορά. Οι κακούργοι έφθασαν σχεδόν εις την έξοχην. Έξαρνα ο Σίμων τους σταματῶ μ' ένα νεῦμα.

— Να μοῦ φέρετε έδω τους δεμένους! διατάσσει με την βραχνήν του φωνήν.

Τότε προσέρχεται ο προδότης Ράλφ, τυνοδεύων τέσσαρας εκ των συντρόφων, οι όποιοι κρατοῦν καλά δύο νέους φειωμένους, με τή χέρια δεμένα από πίσω.

Εἶνε ο κλέπτης «Ρ» και ο Μωρίς Ζιλλάρ.

— Βγάλτε τους τή φέμωτρα! διατάσσει ο Σίμων. Πληγίασε, Ράλφ, να τους άνακρινώμε.

— Μά τους δικάσωμε καλλίτερα! άποκρίνεται ο γέρον μεταμορφωτής με μοχθηρόν καγγασμόν.

— Ας εἶνε κ' έτσι! λέγει γελών και ο Σκυλοκεφάλος. Όπωσδήποτε θά μιλήσωμε.

Και άτενίζων τους δύο δεσμίους, οι όποιοι στέκονται άπαθῶς, φωνάζει: — Να πλησιάση πρώτα ο «Ρ».

Οι δύο νέοι μένουν άκίνητοι.

— Ακούσατε τί είπα; εξακολουθεῖ ο Σκυλοκεφάλος. Δεν έννοείτε σεις πιχ τās έγγλέζικα;... Είπα να πλησιάση ο «Ρ». Θέλω να μιλήσω με τον «Ρ».

Οι αἰχμάλωτοι εξακολουθούν να μένουν άκίνητοι.

— Ω, διάβολε! φωνάζει θυμωμένος ο Σίμων. Προσέζετε γιατί θά χάσω την ύπομονή!... Πές μου, Ράλφ, ποῖς από τους δύο εἶνε ο λωποδότης;

— Μά... μά αυτός θά εἶνε! άποκρίνεται με διαταγῶν ο Ράλφ. Δεν είμαι βέβαιος όμως... Όχι, όχι, νομίζω πῶς εἶνε ο άλλος... Οὔτε, οὔτε!... Δεν ξερω τίποτα πιά, δεν τους ξεχωρίζω τώρα!

Ο Σίμων χειρονομεί παραπῶρος και έρωτῶ:

— Θα μοῦ πῆτε ποῖς από σῶς τους δύο εἶνε ο «Ρ», ναί ή όχι;

Αλλ' οι δύο νέοι σιωποῦν.

Τό ένστικτον τους ύπαγορεύει, ότι συμφόντων εἶνε να μην έμιλήσουν. Άνταλλάσσουν ένα βλέμμα και με αυτό συνεννοούνται θαυμασία. Θα σιωπήσουν! Έπρωδῶθησαν και οι δύο από τον ίδιον άνθρωπον και ή κοινή αὐτή περιπέτεια τους ένώνει προς στιγμήν, τους κάμνει συμμάχους.

— Αποκριθῆτε! φωνάζει τώρα ο βασιλεύς των μεταμορφωτών, αμφιβάλλων όλονέν περισσότερο. Αποκριθῆτε!

Αλλά τοῦ κάκου. Απαθείς, οι δύο αἰχμάλωτοι περιορίζονται να χαμογελοῦν περιφρονητικῶς. Οὔτε μία λέξις δεν έξέρχεται από τή χείλη των.

— Καί όμως έγώ θά τό μάθω! πρέπει να τό μάθω! μουρμουρίζει ο Ράλφ κατασυσχυσμένος.

Περίεργον πῶγμα, συλλογίζεται, να μην έμπροθῇ ν' αναγνωρίση τους δύο νέους, να διακρίνη τον ένα από τον άλλον, τώρα που τους βλέπει μαζί.

— Ένας από σῶς, λέγει πάλιν ο Σκυλοκεφάλος, εισήλθε δολίως εις τό σπίτι μου. Ο άλλος εἶνε άθῶος και έμπορεῖ να σύγη ελεύθερος. Δεν θά τοῦ κάμω κανένα κακό. Ο ένοχος λοιπόν ας φανερωθῇ, διά να μη τιμωρηθῇ και ο άθῶος. Για τελευταία, φορά όποιος από σῶς τους δύο εἶνε ο «Ρ», ας σηκώση τό χέρι του. Εἶνε ελεύθερος.

Η αὐτή σιωπή, ή αὐτή άκίνησία... Έξαρνα, ο βασιλεύς των μεταμορφωτών κάμνει μίαν χειρονομίαν θριάμβου και φωνάζει:

— Τῶ βρήκα!... Η κρίσις τοῦ Σολομώντος!...

Καί βγάζων από την τσέπην του τον φάκελλον που είχε πάρη από τον Μωρίς εις τον σκοτεινόν διάδρομον, τον πα-

ρουσιάζει διαδοχικῶς εις τον ένα και εις τον άλλον, έρωτῶν:

— Τίνος εἶνε αυτό;

(Έπεται συνέχεια) Π. ΠΥΡΓΩΤΟΣ

«ΦΩΤΕΡΑ ΣΚΟΤΑΔΙΑ»

ΥΡΑΝΙΟ μύρο αἰμίητο,
Κλειμένο σέ κουστάλλι,
Τὴν Εὐτυχία δ' άγγελος
Έπῆρε στήν άγκάλη,
Νά φέρη χάρισμα στή γῆ
Σταμένο άπ' άλλα άστέρια.

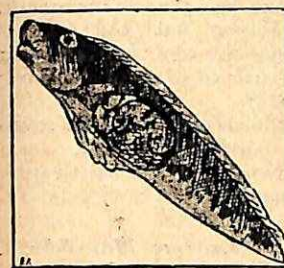
Μά ή Εὐτυχία έβράσινε
Κ' έπὸς άγγέλου χείρα:
Καί τό κουστάλλι εξέφνε
Κ' εκύλησε στή βάθη
Κ' έγενε χίλια θούμματα
Κ' ή Εὐτυχία εκάθη.

Απ' τὰ συντρίμια ποῖς μπορεῖ
Νά σμίξη άλλο κουστάλλι,
Τὴν Εὐτυχία ποῦ χάθηκε,
Νά κλείση μέσα πάλι;

Γεώργιος Δροσίνης

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ίχθυς ζωτόκος

Οι ιχθύς, καθώς γνωρίζετε, γεννοῦν αὐγά, εἶνε ζωάκια.

Υπάρχουν όμως και μερικά είδη ιχθύων ζωοτόκων. Ένα τέτοιο βλέπετε εις την άπέναντι εἰκόνα. Εἰς την άνοικτήν του κοιλίαν φαίνεται και τό «παιδάκι» του, ασχημάτιστον ακόμη. Τό επιστημονικόν ὄνομα αὐτοῦ τοῦ ιχθύος εἶνε «Zoarces viviparus».

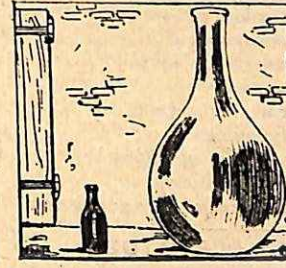
Περίεργον τέρας

Ο μικρούλης που βλέπετε εις την άπέναντι εἰκόνα, εἶνε νέος Ινδός, ήλικίας εικοσιενός ετών. Τό τέρας αὐτό έχει κεφαλὴν πελωρίαν, τῆς ο τοῖας ή περίμετρος, 96 εκατοστά τοῦ μέτρου, εἶνε ἴση με τό όλον του άνάστημα.

Τὸ πρώτιστον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ή ἐγκαίρως ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

Γιγαντιαία φιάλη

Η φιάλη αὐτή κατεσκευάσθη εις την Αγγλίαν δια λογαριασμόν ενός άρωματοπώλου. Εἰμπορεῖτε να έννοήσετε τās διαστάσεις της συγκρίνοντας αὐτήν προς την πλησίον της εἰκονιζομένην συνήθη φιάλην.

Εβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α) Μαθητικὴ Δικὴν

Ποῦ εἶνε ο άνδρας μου;

β) Παίγνιον

Έστάλη υπό της Μεγάλης Ελλάδος

ΩΝ
ΝΙ ΠΗ
ΣΙ ΣΤΡΑ Ι
ΡΙΣ ΦΩΝ
Α

Να συναρμολογηθουν αι συλλαβαι

αὐται ώστε να σχηματισθῶν τέσσαρα μετεωρολογικῶς φαινόμενα.

γ) Διὰ τοὺς Σαλλομαδεῖς

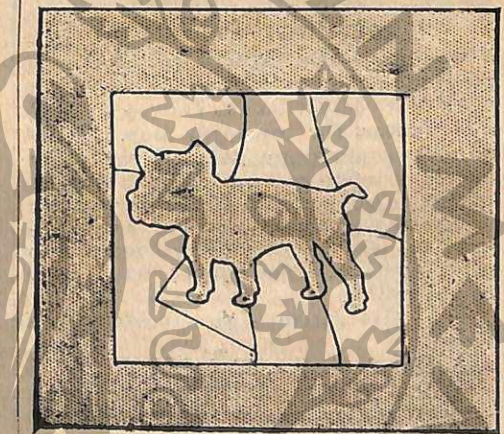
Έστάλη υπό του Νεαροῦ Εὑπατριδου

*pr*s-m** - l* - d!g*

Νάναγνωσθῇ τό φωνηεντόλιπον τοῦτο.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—όσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται άπαρατήτως υπό ενός μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματισμοῦ.

Λύσεις τοῦ 35ου φύλλου

α') Ἰδοῦ πῶς θά συναρμολογηθῶν τὰ επτά τεμάχια τοῦ τετραγώνου, ώστε να σχηματισθῇ εἰκὼν σκύλου.—β') Ρίξα, χλάδος, σῦλλον, κορμός, άνθος.—γ') La lettre L.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΟΝΤΕ τοῖς τοῖς της Διαπλάσεως και της Βιβλιοθήκης της δια να παρασῶτε ώραιον καλοκαίρι.

Ἰδε τὸν Ὀ-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-
τοῦ, Κεφ. Β.

ΘΑΛΑΣΣΑ

Ἀχ, Θάλασσα! Φεβροῦ, μὰ κι εἰ ὁμορφο
καὶ παιγνιδιάρικο στοιχεῖο, σὲ ἀγαπῶ!...

Ὅταν ὁ ἥλιος ἀνατέλλωντας σκροπίζει
τὰς ἀχτίδες του στὴν πλάσι, πρώτῃ ἐσὺ θὰ
τὲς δεχθῇς, περήρανη καὶ θὰ νὰ τὲς ἀντι-
φραγίσῃς στὴν ὑδατένια πλάκα σου, λαμπο-
κοπώντας... Ὅταν τὴν νύχτα, πού ὅλα
σιωποῦνε, ἐκτός ἀπ' τὸ μουρουρὶσμά
σου τὸ γλυκύ, — τὸ ὀλοστροφύλλο κι' ὀλό-
χρυσο φεγγάρι, πού μοιάζει σὰν ἓνις δι-
σκὸς πύρινος, προβάλλῃ δειλά-δειλά ἀπ'
τὸν γαλάζιο σου βυθὸ κι' ὀλοένα γίνεται
μικρότερο, τότε χρυσίζει ὀλόγυρα ὁ οὐρα-
νὸς καὶ τὸ γλαυκὸ σου κύμα, τότε μέσ' τὴν
ἀπέραντὴ σου ἐκτασί χαράσσεται ἑνίας δρό-
μος μαγικός, καμωμένος ἀπὸ σχήματα ἀ-
κανόνιστα, ἀσημένια καὶ φανταστικά...

Μαζὶ μὲ τὰ δύο μακρὰ ἀκρωτήρια πού
προχωροῦν μέσα σου, βαθεῖα, καὶ σκίζουνε
τὰ σπλάγγνα σου, αἰώνια παίζεις τὰ τρελλὰ
παιγνίδια σου, εἴτε με γέλιο, εἴτε με
θυμό. Καὶ τ' ἀφροσπεφρωμένα σου τὸ
κύματα πού ἐρχονται, ὅλο ἐρχονται, ἀκού-
ραστα, ἀπ' τὸ πέλαγο, τρέχουν γιὰ νὰ ξε-
σκάσουνε στὴν ἀμμουδιά, γλυκοφιλώντας
χάντρες καὶ χαλίκια, καὶ πάλιν στρέφουν
πίσω μουρουρίζοντας τὸ μυστικὸ τρα-
γοῦδι τους, τὸν τρελλὸ τους τὸν σκαπτό,
πὺρ σὲ μαγεύει... Κι' ὅταν πάλι ἀγριε-
μένη πετᾷ ψηλὰ τὰ κύματα, πελώρια σὰν
βουνοῦ, μ' ἀρσένι ν' ἀκούω τὸ τρελλὸ σου
μουρμουρὶ, σὰν σπάζῃς μὲ λύσσα στὰ πό-
δια τῶν βράχων...

Ἀχ, Θάλασσα! Τρελλό, μὰ ὁμορφο καὶ
παιγνιδιάρικο στοιχεῖο, σὲ ἀγαπῶ!...

Πανελλήνιος Πόθος

ΑΠΕΡΙΤΤΟΣ ΕΥΤΥΧΙΑ

Ἐκτιμήμην στὴν ἐξέδραν τοῦ Φαλήρου
καὶ ἔχασκα πρὸς τὸς παιλάγους. Δὲν ἐπρόσεχα
γύρω. Μετ' ὀλίγον ὅμως, ἐν ἀγοράκι 3—4
εἰσὼν εἴλκυσε τὴν προσοχήν μου. Ἦλθε
καὶ κάθησε κοντά μου καὶ μὲ τὴν μαμὰ
του. Τί εὐμορφο πού ἦτο! Εἶχε κατάξανθα
μαλλιά, σχεδὸν ἄσπρα. Μὲ τὰ μεγάλα του
ἐκφραστικά ματία μὲ κύτταζε κατὰ πρό-
σωπο καὶ μου γελούσε. Τοῦ γέλασα κ' ἐγὼ
χωρὶς νὰ θέλω. Πῆρε θάρρος καὶ ἀρχισε
νὰ μου ὁμιλῇ.

— Τί εἶνε ἐκεῖνο; εἶπε καὶ ἔδειξε μιὰ
βάρκα.

— Εἶνε βιοκούλα. Σ' ἀρσέει;

— Ναί! Ἐκεῖνα τί εἶνε; ῥώτισε ἔπειτα
τὴν μητέρα του, δείχνων τὸν στόλον.

— Τὰ πλοῖα, παιδάκι μου.

— Ἐγὼ τὰ σέλω, μαμὰ! δικὰ μας εἶνε;

— Ὁρί, χρυσό μου, εἶνε ξένα, δὲν τὰ
δίνουν.

— Ἐγὼ ἤθελα νὰ τὰ ἔχω, εἶπε τὸ παι-
δάκι, καὶ ἀρχισε νὰ κλαίῃ.

— Σώπ. π. παιδάκι μου. Ἀμὰ πάμε σίτι,
θὰ σοῦ ἀγοράσω.

Ὅλη ἡ λύπη τοῦ παιδιοῦ ἐξηφανίσθη.
Ἦρχισε νὰ γελά καὶ νὰ τρέχῃ χαρούμενο.

Τὸ βράδυ θὰ εἶχε τέτοια πλοῖα. Μόνη ἡ
ἐλπίς τὸ ἔκανε εὐτυχισμένο. Ἀν καὶ οἱ
μεγάλοι ἠμποροῦσαν νὰ πιστεύουν καὶ νὰ

ἐλπίζουν τόσον, πόσα κακὰ δὲν θὰ ὑπῆρ-
χον τώρα!

Διάτρητος Κυνόλευκος

ΜΕΣΗΜΕΡΙ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΑΤΙΚΟ

Ἐρούσκων καὶ μέστωσαν
τὰ στάβια μέσ' στὴν κάμα.
Σὰ χρυσάφια θάλασσα
ὁ κάμπος λάμπει ὡς πέρα.
Κάτ' ἀπ' τὸν ἴσκιον, ἐνὸς βοσκῶ
ἀντιλαλαίει ἡ φλογέρα.
Ποῦ μοιάζει τὸ τραγοῦδι της
σὰ γέλιο καὶ σὰν κλάμα.

Μιὰ ἡσυχία μουσικὴ
ἐκπλύνεται τοῦ γυῶ.
Ποῦ τὴν τραγουδοῦν μοναχὰ
οἱ τόνοι τῆς φλογέρας
τρεμουλιαστοί, γλυκοπάνοι.
Ποῦ τὴν τραγουδοῦν μοναχὰ
οἱ τόνοι τῆς φλογέρας
τρεμουλιαστοί, γλυκοπάνοι.

Ἐχουν σωπάσει τὰ πουλιά.
Τὸ δάσος νεκρωμένο
Ἀγαναπαύεται κι' αὐτὸ
μαζὶ μ' ὅλη τὴ Φύση
τὴν ὥρα τοῦ μεσημεριοῦ.
Τὸ θέρο ἔχουν ἀφίσει
καὶ στὸ τοῖφύλι οἱ θεοιστὲς
κοιμοῦνται τὰνθισμένο.

Νικητρία Κυνόλευκος

ΠΡΩΪΝΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

Εἴχαμε ξεκινήσῃ στὰς ἔξη τὸ πρωί, διὰ
νὰ ὑπάγωμεν σὲ μιὰ ὠραία τοποθεσία,
πὺρ ἀπέτρεχε σχεδὸν τρία τέταρτα τῆς ὥρας
ἀπὸ τὸ χωριό.

Τί ὠραία πού ἦτο ἡ φύσις αὐτὴν τὴν ὥραν!
Ὁ ἥλιος, ὁ ὁποῖος μόλις εἶχε ξεπροβάλ-
λῃ, ἔρριχνε τῆς πρωινῆς γλίστρης ἀκτίνες
τοῦ ἐπάνω στοῦς κατακράσσοντας καὶ δρο-
σολογμένους λόφους πού περιστοιχίζαν
τὸ χωριό. Τὸ μονοπάτι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον
περνοῦσαμε, ἦτο μιὰ χαρὰ νὰ τὸ βλέπῃς
κινεῖς, στολισμένο ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ
ἀπὸ τὸ ἄλλο, μὲ ἕνα σωρὸ πρασινίδες καὶ
λουλούδια τῆς ἐποχῆς.

Μυρσίνη, βάτος, λιγιά, σχοῖνος καὶ ἀ-
γοάμπει, ἐνωμένα σὲ διάφορα ἰδιότροπα
ἀλλὰ καὶ ὠραία συμπλέγματα, μοσχοβο-
λοῦσαν σὸν πέρασμά μας.

Τὸ μονοπάτι αὐτὸ τελείωνε σὲ μιὰ
«πλατωσιὰ» κοντὰ στὴ θάλασσα, δηλαδὴ
σὲ ἕνα καλλιεργημένο τόπο.

Ἀπέναντί μας ἀκριβοῦς, ἕνα μικρὸ ρη-
μοκλῆσι εὐρίσκειτο ὑπὸ τὴν προστατευτι-
κήν σκιάν ἐνὸς γανυφίλου ἀγρίου δένδρου,
δίπλα σὲ ἕνα λοφίσκο, γεμάτο ἀπὸ ἀμπέ-
λια. Ἐνα ρυάκι ἐτρεχε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ
καλάμια καὶ τὰ καρποφόρα δένδρα, καὶ ἐ-
πὶ γαίαν ἀκούραστο νὰ ποτίσῃ, μὲ τὸ δροσε-
ρὸ του νεράκι, ἕνα λαχανόκηπο ἐκεῖ πλησίον.

Μὰς προσεφρόνησαν σταφύλια καὶ σύκα,
παγωμένα ἀπὸ τὴν δροσιὰ τῆς νυκτὸς, ἀρροῦ-
δε παίζαμε ἀκριεὰ στὴν ἄμμουδιάν,
γυρίσαμε πάλι ἀπὸ τὸ ἴδιο ὠραίο καὶ δρο-
σερὸ μονοπάτι...

Τί ὠραίο! πού ἦτο ὁ πρωῒνός περίπα-
τός μας!

Νησιωτοπούλα

ΗΜΕΡΑ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΥ

Ἦταν ἡμέρα Κυριακή, μεσημέρι, ἡμέρα
πού δὲν θὰ τὴν ξεχάσω ποτέ, ὅταν ἦλθεν ὁ
μεγαλειώτερος ἀδελφός μας καὶ μὰς λέγει:
«Ἐτοιμασθῆτε γιατί φεύγομε» θὰ ἔλθουν
οἱ Βούλγαροι.

«ὦ, τί κακὴ ἡμέρα! τί σκληρὰ! Ἡμέρα
κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπρόκειτο νὰ ἐγκαταλεί-
ψωμεν τὸ πάτριον ἔδαφος, τὸ ἔδαφος εἰς
τὸ ὁποῖον ἐγεννήθημεν, τὸ ἱερὸν ἔδαφος
τῆς λατρετῆς μας πατρίδος.

Ὡς τὸ βράδυ, ὅλα ἦσαν ἔτοιμα, καὶ μὲ
δάκρυα εἰς τὰ μάτια, ἀπεχαιρετίσαμεν
τοὺς συγγενεῖς μας, οἱ ὁποῖοι ἐτοιμάζοντο
καὶ αὐτοὶ διὰ τὴν ἀναχώρησίν των.

Εἶχε νυκτώσῃ καλὰ, ὅταν μπήκαμε στὸ
βατόρι.

Ἡ θάλασσα ἦτο γαληνιαία καὶ ὁ οὐρα-
νὸς γεμάτος ἀπὸ ἄστρα, ἡ δὲ σελήνη ἔρ-
ριπτε τὰς ὀχρὰς ἀκτίνας τῆς κ' ἐκαθε-
πτύετο εἰς τὰ νερά.

«Ὅλοι εἶχαν ἀποκοιμηθῇ. Μόνον ἐγὼ δὲν
ἠμύνησα καὶ βγήκα ἔξω» τὸ κατὰστροφον.
Ὁ κρότος τοῦ ἔλικος καὶ τοῦ παφλά-
ζοντος νεροῦ ἐτάρασσον τὴν ἡσυχίαν τῆς
νυκτὸς. Ἐρχομα τότε τὸ βλέμμα μου πρὸς
τὴν πατρίδα μου.

Μερικὰ τρεμοσβύνοντα φῶτα ἐφαίνοντο
ἀκόμη, τὰ ὁποῖα ὀλονέν ἐχάνοντο...

Ἐνα δάκρυ ἐκύλησεν ἀπὸ τὰ μάτια μου,
καὶ μὲ χαμηλὴν φωνὴν εἶπα: «Ὀλὰ σὲ ξα-
ναῖδω ἀρὰ γε!»

Φιλόπατρις Μακεδών.

ΚΟΝΤΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Ὁ δυνατὸς ἀπογευματινὸς ἀέρας εἶχε
πέσει, ἐν τούτοις ὅμως τὸ φουσκωμένον
κύμα ἐξηκολούθει νὰ σπάῃ μὲ δύναμι ἀπὸ
βράχο καὶ νὰ παρλάξῃ μὲ ἕνα κούφιο
ὕποχθονο κρότο. Γεμῖστος ἀπὸ εὐχαρίστησι,
ἦλθα καὶ κάθησα κοντὰ-κοντὰ στὴ θά-
λασσα, ὡς ἕνα βράχο πού προχωροῦσε ἀρ-
κετὰ μέσα.

Τὴν ὥρα ἐκεῖνη, ὁ κατακόκκινος ἥλιος
ἐπαίρειν πέρα μακρὰ τὸ μπάνιο του καὶ τὴν
ντροπαλέα καὶ χαϊδευτικὴς ἀκτίνες του παί-
ζανε τρελλὰ μὲ τὰ παιγνιδιάρικα κύματα.

Ἐκστατικός καὶ μαγευμένος, ἀπελάμ-
βανα τὴν Φύσιν. Σιγά-σιγά ὁ νοῦς μου ἀρ-
χισε νὰ ταξιδεύῃ, νὰ πετᾷ ἄλλω. Μοῦ
φάνηκε πὺρ ὅλη πέρα ἡ ὑγρὴ ἔκτασις ἦτο
βασίλειόν μου. Θρόνος μου ὁ ἀγρίος καὶ
μεγαλοπρεπὲς βράχος μου. Ὑψηλοὶ μου
ἦσαν τ' ἀπειρά κύματα πού μὲ βία ἤρ-
χοντο νὰ μὲ προσκυνήσουν καὶ νὰ με τρα-
γουδήσουν. Δὲς καὶ τὸ ἕνα κυνήγαγε τὸ
ἄλλο γιὰ νὰ μου φέρῃ τὰ δωρά του, τὸν
ἀφρόν του. Καὶ ἀρροῦ πάρε τὸ μνημύ-
νι μου, πίσω νὰ τὸ φέρῃ 3—4 μέτρα, νὰ συ-
ναντηθῇ μ' ἕνα ἄλλο πού γοργο ἐρχόταν
πρὸς ἐμέ, νὰ τοῦ μιλήσῃ καὶ νὰ φιληθῇ
καὶ νὰ μεταβληθῇ μὲ μὲ εἰς ἀφρόν.

Ὁρῶς, δὲν ξέφυγα πόσες, ἀπελάμβανα τὸ
θεῖο ἐκεῖνο, τὸ ὑπερκόσμιον μέλος. Μοῦ ἐ-
φάνετο ὅτι ἐβλεπα ἕνα ἀτελείωτο δνεῖρο.
Τὰ κύματα δυνάμωναν. Καὶ τί μὲ τοῦτο;
Χαιρόμουν ποῖο πολὺ. Τὸ ὑπερόχο τρα-
γοῦδι τους, ὅσο ἤσαν, τόσο μὲ μάγευε. Μὲ
ἐψάλλαν μὲ πάθος. Γιὰ μιὰ στιγμὴ, τὸ ὑπέρ-

γειο ἐκεῖνο μεγαλεῖο, ἡ μελωδία ἐκεῖνη
ἐφθασε στὸ κατακόρυφο. Γιὰ μιὰ στιγμὴ —
ἐλάχιστη στιγμὴ — σταμάτησαν σὰν νὰ θε-
λαν νὰ παύουν περισσώτερη δύναμι καὶ
μαζὶ ἐνωμένα νὰ ἀπαγγέλλουν φῶν. Ἐπειτα,
σὰν νὰ συνεννοήθησαν, ὁμοῦ μ' ἕνα ἀδιά-
κοπο βοῦντο, σπάνουν στὸ βράχο μου, ὁρ-
θύνονται ψηλὰ μπροστὰ μου, μὲ ἀφροστε-
φρώνουν καὶ μὲ μεταβάλλουν εἰς... πᾶτιαν.

Φωνὴ τῆς Πατρίδος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Δημιουργοῦλα πρὸς τὴν μικρὰν ἀδελφὴν τῆς:
— Μὴν ἀκούμπᾳς, Νίτσα, στὴ βιτρίνα καὶ
σπάσῃς κανένα τζάμι! κ' ἔπειτα τί θὰ βγάλωμε;
Καὶ ἡ Νίτσα θριαμβευτικῶς:
— Τὸ γλυκὸ, ἀδελφούλα!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐρυθραίας Σιβύλλης

«ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου

τὴν 11ην Αὐγούστου 1915.

ΣΗΜΕΡΟΝ ἐτελείωσα τὸν πρῶτον γύρον τῶν
Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ 151ου Διαγωνισμοῦ
καὶ ἔρχομαι τὸν δεύτερον. Ἐδμοσιεύσατε δηλαδὴ
μὴν τὸν ἀπὸ τῶν Ἀσκήσεων ἀπὸ κάθε διαγωνιζο-
μένη. Συλλογὴν. Ὅστε ὅποιος ἐστὶν Συλλογὴν
διὰ τὸν Διαγωνισμὸν αὐτὸν, καὶ δὲν εἶδεν ἀκόμη
νὰ δημοσιεύσῃ Ἀσκήσεις του, πρέπει νὰ συμπε-
ράνῃ ὅτι ἡ Συλλογὴ δὲν ἐλήφθη.

Ἡ σκηνὴ εἰς τὸ Ζάππειον, τὸ ἀπόγευμα τῆς πε-
ρασμένης Κυριακῆς. Ὁ Σκλαβωμένος Ἕλληνας
καὶ τὸ Μαραμένο Γιούλι συναντοῦν ἕνα παιδί
μόνον, σκεπτικόν, συμπαθητικόν. Τὸ εἶχα, ἰδὼ
πολλὰς, τὸ εἶχαν συμπαθῆσαι καὶ τοὺς εἶχε καρ-
φωθῇ ἡ ἰδέα ὅτι ἦτο ὁ... Τέλλος Ἀγρῶς. Τὴν ἡ-
μέραν ἐκεῖνην ἀπεφάσισαν νὰ βεβαιωθῶν. Καὶ ὁ
Σκλαβωμένος Ἕλληνας ἐστειλε τὸ Μαραμένο
Γιούλι νὰ ἐρωτήσῃ τὸ παιδί ἐκεῖνο ἂν ὀνομάζεται
Εὐάγγελος.

— Καὶ ἂν μὲ πῇ ναί;
— Τότε τὸ ρωτᾷς: καὶ τὸ ἐπιθέτον σου;
— Καὶ ἂν μὲ πῇ τὸ ἐπίθετον τοῦ Τέλλου

Ἀγρᾶ;
— Τοῦ σφίγγεις τὸ χέρι καὶ μὲ φωνάζεις.

— Καὶ ἂν ἐξ ἀρχῆς μὲ πῇ ὅχι;
— Μὰ πῶς θὰ σοῦ πῇ ὅχι, ἀφοῦ ἔχω τὴν πε-
ποίησιν πῶς εἶνε αὐτός;

— Καλὰ μ' ἂν δὲν εἶνε;
— Ἐ, τότε ποῦ δαξές τὸ καπέλλο σου, παρ-
ντόν, καὶ φεύγεις.

Ἐλὼς πάντων, μὲ χίλιους δισταγμούς, τὸ Μα-
ραμένο Γιούλι τὸ ἀπεφάσισε. Ἐπλησίασε τὸ ἄ-
γνωστον παιδί, τὸ χαιρέτησε καὶ τὸ ἠρώτησεν
εὐγενέστατα:

— Συγγνώμην... Μήπως λέγεσθε Εὐάγγελος;
— Ὅχι! ἀπαντᾷ ξηρὰ-ξηρὰ τὸ ἄγνωστον
παιδί.

Κατακόκκινον, καταντροπιασμένον, τὸ Μαραμένο
Γιούλι ἐβύβρισε κ' ἕνα ἄλλο «συγγνώμην» καὶ
γύρισε στὸν Σκλαβωμένον Ἕλληνα;

— Εἶδες τὴ μοῦνα; Δὲν ἦταν αὐτός! Καὶ
δὲν εἶνε μόνο πού ντροπιάσθηκα, ἀλλὰ πού ἔχασα
καὶ μιὰ γλυκεῖα ἐλπίδα.

Αὐτὰ λοιπὸν ἐγένοντο εἰς τὸ Ζάππειον τὴν πε-
ρασμένην Κυριακὴν, τὴν ὥραν πού ὁ Τέλλος
Ἀγρῶς θὰ ἔκαμινεν ἴσως τὸν περίπατόν του εἰς
τὴν πλατείαν τοῦ Λαυρίου. Διότι ἐκεῖ μένει τὸ
καλοκαίρι.

Τὸ Ρομμελιωτάκι ἔχει τὴν ἰδέαν, ὅτι ὁ Ρα-
ούλ, ὅταν ἐπλουτίσῃ, ἔπρεπε νὰ στείλῃ ὀλίγα χρή-
ματα εἰς τὰς θείας του. Ἀλλὰ διὰ τί; Διότι
τὸν ἀγαποῦσαν τὸσον ὀλίγον; Διὰ δὲν τοῦ ἔκα-
μαν οὕτε τὰ ἔξοδά του διὰ νὰ μεταναστεύσῃ;
Πάλιν, δὲν ξέφυγα. Πιθανὸν τὸ Ρομμελιωτάκι
νὰ ἔχῃ ἄρα, Σεῖς τί λέτε; Εἰς τὴν θέσιν τοῦ
Ραούλ, θὰ ἐστὲλλον χρήματα εἰς τὰς δεσποινίδας
τῆς ὁδοῦ Σαῖντ-Αιναν.

Ναί, Κάστορον τῶν Καλαμῶν, πέρσιν τέτοιον
καιρὸν, εἴχαμεν τὰ μισὰ, τὰ τετρασέλιδα φυλλά-
δια. Φέτος, μολοντὶ ὁ πόλεμος δὲν ἔπαυσε, κατόρ-
θωσαμεν νὰ ἐκασφαλίσωμεν ὡς τώρα τὴν τακτι-
κὴν μας ἐκδοσὴν. Αὐτὸ ὀφείλεται εἰς τὸν ζῆλον
μου, ὅπως λέγετε, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ἰδὸν ἴκον σας.
Καὶ ἂν ἀρρίσκητε μάλιστα νὰ ἀνανεώσετε τὰς συνδρο-
μὰς σας ἀπὸ τώρα, κανεὶς φόβος ἀνωμαλίας μέχρι
τέλους τοῦ ἔτους.

Αὐτόνομος Ἡπειρος, ναυέστη ἡ συνδρομὴ διὰ
ναυέστη καὶ τὸ φύλλον, δὲν εἶνε δυνατόν. Ὅπως
εἶπα καὶ εἰς ἄλλους πού μοῦ ὑπέδειξαν αὐτόν τὸν
τρόπον, ἐλάχιστοι ἀπὸ τοὺς συνδρομητὰς μου θὰ
ἦσαν εἰς θέσιν νὰ πληρῶσουν περισσώτερον ἀπὸ 8
ἢ 10 ὄρ. τὸ ἔτος. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι θὰ γίνῃ κά-
ποιος ἄλλος συνδυασμός, πού θὰ μὲ ἐπιτρέπῃ νὰ
ἐκδίδω τὸ φύλλον δωδεκασέλιδον ἢ καὶ δεκαεξα-
σέλιδον, χωρὶς ναυέστη τὴν συνδρομὴν.

Εἶμαι εἰς θέσιν νὰ κρίνω, Βασιλεῖ τοῦ Βοσπο-
ρου, ἂν ἡ ὁμοίωσις προέρχεται ἀπὸ ἀπλὴν σύμ-
πτωσιν ἢ ἀπὸ ἔνθεον ἀντιγραφὴν. Ναί, εἰς τὴν
συλλογὴν, τὰ Μαγνὰ Γράμματα, τ' Ἀστειὰ Πη-
ροράματα, τὰ Λογοπαίγνια κτλ. ὅσα καὶ ἂν εἶνε,
πρέπει νὰ λογαριάζονται ὡς μιὰ ἄσκησις. Εἰς
ὅλα τὰ Σχήματα, καθὼς καὶ εἰς τὰ Μαγνὰ Γράμ-
ματα, ἡ ὁρθογραφία πρέπει νὰ τηρεῖται. Δὲν τη-
ρεῖται μόνον εἰς τοὺς Γρίφους, Λεξιγρίφους καὶ
Συλλαβογρίφους, ὅχι ὅμως καὶ εἰς τοὺς Στοιχειο-
γρίφους.

Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου, οἱ Ἕλληνες συγ-
γραφεῖς δὲν εἶνε καλοί «μόνον γιὰ ληστὰς καὶ
ἐπιβουληστὰς». Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς θὰ ἠμποροῦ-
σαν ἐξαίρετα νὰ γράψουν μυθιστορήματα διὰ τὴν
Διάπλασιν, παιδικὰ καὶ παιδαγωγικά. Ἀλλ' οἱ
συγγραφεῖς αὐτοὶ ἔπρεπε νὰ πληρώνονται ἀδρῶς,
ἐπίσης καὶ οἱ ζωγράφοι πού θὰ εἰκονογραφού-
σαν τὰ μυθιστορήματά των, ὥστε δι' ἑν ἑνὶ
εἰκονογραφημένῳ ἑλληνικῷ μυθιστορήματι, θὰ ἦ-
θελα πολλὰς χιλιάδας δραχμῶν κατ' ἔτος, τὰς ὁ-
ποίας πρὸς τὸ παρὸν δὲν ἔχω. Δι' αὐτὸ δημο-
σιεύω μόνον ἑνὰ μυθιστορήματα. Βεβαίως, μὲ
στοιχίζει καὶ αὐτὸν ἡ μετὰφρασις καὶ ἡ ἐκ νέου
τυπογραφία τῶν εἰκόνων των. Ἀλλὰ πολὺ
ὀλιγώτερον. Ἀργότερα, ὅταν θὰ ἡσυχάζουν τὰ
πράγματα, ὅταν θὰ εὐμερῶσῃ ἡ νέα Μεγὰλη
Ἑλλάς, ὅταν χιλιάδες συνδρομητῶν θὰ προστε-
θῶν εἰς τοὺς ὑπάρχοντας, τότε θὰ γίνων πολλὰ,
τότε θὰ δημοσιεύω καὶ ἑνὶ τοῦλάχιστον ἑλληνικόν
μυθιστορῆμα τὸν χρόνον.

Ἡ Ροδοδάφνη μὲ παρακαλεῖ νὰ διορίδω
τὴν ἑξῆς ἀπάντησιν τῆς: «Ἀγαπητὴ Ἐξέδοσις
τοῦ Μεσοβιγγίου. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ
χορηγισμὸν πού μοῦ κάνατε, ἂν καὶ γνωρίζω ὅτι
εἶνε πείραγμα. Γιατὶ ἐννοεῖς βέβαια, ὅτι εἶνε πε-
ριττός ὁ δάσκαλος γιὰ σένα, πού εἶσαι τὸσον ἐυ-
πνὴ καὶ φιλομαθής. Γιὰ νὰ μὴ σοῦ ἀρνηθῶ ὅ-
μως καὶ σὲ προσβέλω, δέχομαι, ἂν μὲ πρὸςκα-
ταβῇ ὅσα ἐκέρδισεν ὁ Ραούλ εἰς τὸ λα-
χεῖόν του.»

Ὁ Τέλλος Ἀγρῶς θέλει νὰ μᾶθῃ πού καὶ πῶς
τὸν ἐγνώρισεν ὁ Σκλαβωμένος Ἕλληνας καὶ τὸν
εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὴν ἀφιέρωσίν του. «Ἐὰν
βρίσκειται, λέγει, ἕνας ἄνθρωπος, νὰ μάγαπᾷ καὶ
νὰ μ' ἐκτιμᾷ, ἐγὼ νὰ τοῦ ἀφιερῶσω ὅχι ἕνα κομ-
μάτι, ὅχι δέκα, ἀλλὰ τὴν ζωὴν μου ὅλην.»

Χαίρω, Φαρούλα, πού με ὅσα λέγετε, εἶσαι
εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν ζοὴν σου, γιατί εἶσαι ἀπὸ
ἐκείνους τοὺς χαρακτῆρας πού προσπαθοῦν νὰ εὐ-
χαριστοῦνται μὲ ὅτι βρίσκουν καὶ συμπεριφέ-
ρονται μὲ τὰς περιστάσεις. Μὰ αὐτὸ ἐνὶ τῷ ληϊδῷ
τῆς εὐτυχίας. Μὲ τὸ νὰ παροπανοῦμεθα, χαιροῦ-
με ὅμως τὰ πράγματα. Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαρι-
στεῖ δι' ὅσα γρά

βοιάκι (ναι, ἐλήφθησαν) Πέτρον Ριοναί (ἐ-
λαβ' εὐχαριστῶν ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς, δὲν εἶνε
συνδρομητής·) Ἐνδοξο Σούλι (ὁ δὲ δημοσιευθὼν
προσεχῶς) Κυπριακὸν Πνεῦμα (νὰ μοῦ στεί-
λῃς ἀπ' ὅλα·) Παραοῦγον Ὀδυσσεά (ἡ περὶ ἧς
ὁ λόγος ἐπιστολὴ δὲν ἐλήφθη) Αἵματοβαμμένο
Δαρφνὸκλαδο, Σεμνὸ Μενεξεδάκι, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 10ην
Αὐγούστου, ἠλπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 152ου Διαγωνισμοῦ Δύσεων
Αὐγούστου—Νοεμβρίου.

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς
4ης Ὀκτωβρίου. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς
προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔ-
χουν ἀκόμη δημοσιευθῇ.

457. Δεξιόγραφος

Ἄνεμος θερμὸς με' ἄνθη,
Φίλε λύτα, συνηνότη
Καὶ τῆς Γερμανίας πόλις
Ξακουστὴ ἐφανερῶθη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐλευθερωτοῦ.

458. Συλλαβογράφος.

Υἱὸς τοῦ Νῶε τὸ πρῶτόν μου,
Τὸ ἄλλο ἀρχαῖος θεός.
Καὶ παριστᾷ τὸ σύνολον
Πᾶν ὅτι ἔκαμε ὁ Θεός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀνειροπόλου τῶν Καλαμῶν.

459. Στοιχειόγραφος.

Ἐν γράμμα μόνον ἂν λείψῃ
Ὀντος αὐτοῦ κ' ἱεροῦ,
Ἀμέσως θὰ προκύψῃ
Κατοικὸς κράτους ἰσχυροῦ.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Θαλασσοπόδου τοῦ Στόλου.

460. Αἵνιγμα.

Λίθος πολύτιμος τὸ ἀρσενικόν μου,
Ἄνθος ὠραῖον τὸ θηλυκόν μου.

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος.

461. Γωνία.

+ * * * * = Ἦρος ὀμηρικός.
* + * * * = Μοῦσα.
* * + * * = Ὀρος τῆς Βαλκανικῆς.
* + * * * = Καρπός.
+ * * * * = Νομοθέτης.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ἀρχαῖον θεόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Ναυάρχου.

462. Τρίγωνον.

* * * * * = Κράτος.
* * * * * = Θηρίον.
* * * * * = Πρόσωπον τῆς Π. Διαθήκης.
* * * * * = Δυνητικόν.
* * * * * = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νεαροῦ Εὐπατρίδου.

463. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων.

Νὰ εὗρεθῶν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοι-

αὐτά, ὥστε τὰρχικά τῶν νὰ σχηματίζουν πη-
νόν:

Δυνατός, ἔσω, ἄτολμος, ναί, κατα-
στρέφω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυπριακοῦ Πνεύματος.

464. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 = Σημεῖον δηλοῦν ποσόν.
2 6 3 1 = Καρποφόρον.
3 7 4 5 6 7 = Γεωγραφικὸς ὅρος.
4 1 2 2 6 7 = Προτέρημα.
5 1 2 3 1 = Ὄνομα γυναικείου.
6 7 3 2 3 7 = Θεός.
7 1 5 6 7 = Νῆσος.

Ἐστάλη ὑπὸ Σ. Ι. Μακρυμυζάλου.

465. Ἑλλειπασύμφωνον.

αεῖ - η

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Εὐζωνάκι.

466. Γρίφος.

tv tv
M π' h ὑπ' tv
tv tv
tv

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νέου Ἑλληνο.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 24 καὶ 25

288. Ἐλεονόρα (ἐλαῖον, ὥρα.)—289. Ὁδὶς-ὀ-
βίς.—291. Ἀδωνίς (ἄδω - ν - εἰς.)

291. ΧΑΛΚΙΣ 292. Ι - Α - ΒΑ

ΑΧΑΪΑ Α - ΒΑ - ΝΑ

ΔΑΟΣ ΒΑ - ΝΑ - ΝΑ

ΚΙΣ 293—297. Κώμη, Κύρος.

ΙΑ τόκος, Κίμων, μήκος.—298)

Σ Μπαστοῦνι (μπαστῶν, ΣΤΟΥ Νίκου....

—299. ΑΘΗΝΑ (Ἀποθνήσκω, Θάρος, Ἡμέρα,
Νέος, Ἀπιστος).—300. Ὁ σπείρων ἄνεμον θε-
ρίζει τρικυμῖαν.—301. Εἰ, θεὸς μεθ' ἡμῶν, οὐδεὶς
καθ' ἡμῶν.

302. Πηγάδι (πῆ, γᾶ, δῆ).—303. Ἴρις-ρίζ.

—304. Κρίνος—πρίνος.—305. Κατ' ἔτος—καθ' ἔτος—καθέτως.

306. Δ Ο Σ 307. ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Ε Υ Ι (Ρῆνος, Ἰόνιον, Σίφνος)

Κ Ρ Μ Τίτος, ὅρασις, φάρος,

Α Λ Σ Α Τ Ι Α νῆσσα, Ἦρα.)—308 -

Ρ Λ Τ 312. Καταργεῖται ὡς

Υ Ι Ο δημοσιευθὲν λαβασμέ-

Η Α Σ νος· ἤθελε σανὸς ἀντί-

σανίς, ὅποτε ἡ ἀνταλλαγὴ θὰ ἐγένετο διὰ τοῦ

Μ.)—313. ΑΘΗΝΑΙ - ΘΗΣΕΥΣ (Ἀθάμας,

ΘΗραμένης, Ἡσιόνη, Νεῦας, Αὐσχίλος,

ΙΣτός.)—314. Ὅποιος φυλάει τὰ ρούχα του,

ἔχει τὰ μισά.—315. Τήρει τὰ ὑπεσχημένα

(τυρὶ - τὰ ὑπ' ἐς - χι με ν.)

Παρόραμα: -- Ἡ ὁρμή λύσει τοῦ ὑπ' ἀριθ.

235 Στοιχειογράφου εἶνε Σωρος - Κύρος (καὶ ὅχι

Κύρος, ὡς ἐδημοσιεύθη κατὰ λάθος.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου ἐ-
λήφθησαν ἀπὸ 5—11 Αὐγούστου.

ΑΘΗΝΩΝ: Ἰφ. Ν. Κοικίδης, Παν. Ὀρρος,
Ἀγαμ. Γ. Καμπόσος, Θεοδ. Σ. Καραφίνας,
Κωνστ. Παχούλης, Σία Α. Πυλαρινῶ, Δημ. Σ.
Πετρόπουλος, Ρωβῆρος, Ἰωαν. Α. Πελεκάνος, Δ.
Ι. Παπαναστασάτος, Δημ. Κων. Κυριαδῆς,
Κωνστ. Β. Καραβέλλος, Βικτωρία Γ. Γαϊτάνου
Κωνστ. Ι. Πυλάγγου, Αὐγ. Λεονάρδος, Βασ. Δ.
Κλήρης, Εὐφροσύνη Γαϊτάνου.

ΑΓΙΑΣ ΜΑΡΙΝΗΣ: Θησεύς.

ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟΥ: Τροπαιοφόρος, Εὐαγ.

Δ. Φόντης.

ΒΕΛΚΑΣ: Ἡρώς τῆς Λήμνου.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Διαβολάκι τῶν Ἀθηνῶν, Ζακυν-

θινάκι.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Δημ. Ν. Τσέλιος, Μιχ. Ι. Φι-

λιος, Γεωργ. Α. Δήμος.

ΚΑΒΑΛΛΑΣ: Στ. Ε. Ἀντούλας.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Μ. Α. Στασινοπούλου.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Σοφὸς τοῦ Μέλλοντος, Ἐλένη

Β. Ἀργυροῦ, Σπ. Ι. Γεωργιάδης.

ΚΗΦΙΣΙΑΣ: Ελεῖνη Χαλκιοπούλου.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Ἀνδριάννα Δελατόρα, Χρυσούλα

Ἀθ. Νίτη, Παναγ. Ἀθ. Νίτης.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Ἀντ. Ν. Παβέλλας.

ΟΔΗΣΣΟΥ: Ἡρώς τῶν Βαλκανίων.

ΠΑΤΡΩΝ: Κούλης Ἀναστασόπουλος, Μιμης

Ἀναστασόπουλος, Παν. Σ. Καραμῆλης, Κ. Α.

Λόντος.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Οἰδριος Ἀνεμος, Ι. Μιχαλάκος,

Βασ. Μάλτας, Ναπ. Ἡλιάδης, Δημ. Π. Μαστρογ-

γεωργος. Ἀχιλ. Λεωντανιανῶς.

ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ: Εὐαγ. Παπανικολάου.

ΣΠΑΡΤΗΣ: Γεωργ. Ι. Τσερώνης, Παναγ. Θ. Κα-

λαμβόκης, Νικ. Π. Κόκκινος.

ΣΠΕΤΣΩΝ: Ἐλευθ. Ν. Γεωργακόπουλος,

Βασ. Ν. Γεωργακόπουλος, Περ. Ν. Γεωργακόπου-

λος, Ψάρι τῆς Σηροῦ.

ΣΥΡΟΥ: Εὐαγ. Π. Ἀγγελίδης.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ἰνδαλμα τῆς Τριπόλεως, Βαλα-

νηδοφάγος Ἀρκάς, Μελαχροινὸν Διαβολάκι. Βασ.

Γ. Πουλόπουλος, Ἐρνεστός, Μικρὸς Ἀριστο-

κράτης.

ΥΔΡΑΣ: Καίτη Φ. Οικονόμου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ δνόματα ἐτέθησαν εἰς

τὴν Κληροῦδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τοῖς:

ΙΦΙΚΡΑΤΗ Ν. ΚΟΚΚΙΔΗΣ ἐν Ἀθήναις, ΜΙ-

ΧΑΝΑ Ι. ΦΙΛΙΟΣ ἐν Ἰωαννίνοις, καὶ ΚΑΙΤΗ

Φ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ἐν Ὑδρᾷ, οἱ ὅποιοι ἐνεργήσα-

σαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου.

Διευθυντῶν, Ὁδικῶν

καὶ Ρινοφαρυγγικῶν νόσων

εἰδικὸς ἱατρός

Μ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ἐν Εὐρώπῃ σπουδάζας ἐπὶ πολλὰ ἔτη, δέχεται ἐν

τῇ Κλινικῇ τοῦ ἀπὸ 10—12 π.μ. καὶ 3—5 μ.μ.

Πλατεία Ὀμονοίας καὶ ὁδὸς Δόρων 8α

Θὰ ἐκδοθῇ τὸν Σεπτέμβριον

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ

τοῦ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΩΡΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ, ΜΕ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ, ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΞΟΧΑΣ, ΕΙΣ ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ

Ὁ καλλίτερος σύντροφος—τὸ δημοσιευτικώτερον ἀνιγνωσμά εἶνε

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ “ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,”

ΚΑΙ ΤΗΣ “ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

Ἐχομεν μίαν μεγάλην συλλογὴν τοιούτων θαυμασίων Τόμων, ἕκαστος τῶν ὁποίων τιμᾶται ἀπὸ 1 δραχμῆς μέχρι
10. Συμβουλευθῆτε τὸν τιμοκατάλογον ποὶ ἐδημοσιεύθη πολλάκις εἰς τὸ ἐφετεῖν φῶλλα καὶ κάμετε ἐγκαίρως τὰς
παραγγελίας σας, διὰ νὰ ἐξασφαλίσετε ἐν ὥραϊον, ἀπολαυστικὸν καὶ ὠφέλιμον Καλοκαίρι.